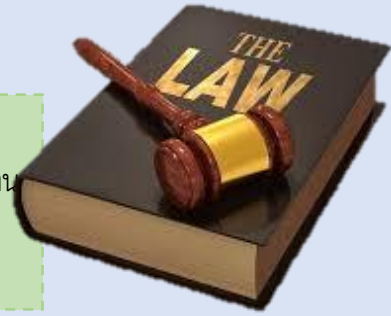

พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ทำไมต้องมี พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และที่แก้ไขเพิ่มเติม มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ ตราขึ้นเพื่อกำหนดสิทธิประโยชน์ด้านบำเหน็จบำนาญให้แก่ ข้าราชการ/พนักงานส่วนท้องถิ่น อันได้แก่ ข้าราชการส่วนจังหวัดขององค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา และพนักงานส่วนตำบล ให้ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกันกับข้าราชการพลเรือน

สาระสำคัญ

๑. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินจากประมาณการรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อสมทบเข้ากองทุนและคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีอำนาจควบคุมดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุน

มาตรา
๖ - ๘

มาตรา
๙ - ๒๐

๒. สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ สิทธิในการได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ ซึ่งประกอบด้วยเหตุ ๔ เหตุ คือ เหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ และเหตุรับราชการนาน พร้อมทั้งระบุคุณสมบัติของผู้ที่ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ

๓. การนับอายุราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเมื่ออายุครบ ๖๐ ปี เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบ ๖๐ ปี การนับอายุราชการให้นับแต่วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน เวลาราชการให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

มาตรา
๒๑ - ๓๐

มาตรา
๓๑ - ๓๓

๔. วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้รวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย (ไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน ให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิมสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเท่านั้น) (๑) บำเหน็จ = เงินเดือนเดือนสุดท้าย x ปีเวลาราชการ (๒) บำนาญ = เงินเดือนเดือนสุดท้าย x ปีเวลาราชการ ทหารด้วย ๕๐

๕. บำเหน็จบำนาญพิเศษ จ่ายให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับอันตรายจนพิการจากการปฏิบัติหน้าที่ กรณีได้รับอันตรายดังกล่าวจนถึงแก่ความตายจะจ่ายบำเหน็จบำนาญพิเศษแก่ทายาท บิดา-มารดา คู่สมรส โดยกำหนดระยะเวลาที่มีสิทธิได้รับจะได้รับบำนาญพิเศษนั้น

มาตรา
๓๔ - ๔๖

มาตรา
๔๖/๑ -
๔๙

๖. บำเหน็จดำรงชีพ และบำเหน็จตกทอด (๑) บำเหน็จดำรงชีพคือเงินช่วยเหลือการดำรงชีพที่จ่ายให้ครั้งเดียวตามช่วงอายุ ซึ่งได้รับไม่เกิน ๑๕ เท่าของเงินบำนาญรายเดือน โดยจ่ายให้ เมื่ออายุครบ ๖๐ ปี ๖๕ ปี และ ๗๐ ปี (๒) บำเหน็จตกทอด เป็นเงินที่จ่ายเมื่อข้าราชการหรือผู้รับบำนาญเสียชีวิตลงโดยจ่ายให้กับทายาท ในอัตรา ๓๐ เท่าของเงินเดือน แต่หากได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้วเมื่อจ่ายบำเหน็จตกทอดจะต้องหักเงินบำเหน็จดำรงชีพที่ได้จ่ายไปแล้วออกก่อน

ผู้ที่ได้รับประโยชน์โดยตรงจากกฎหมายฉบับนี้ คือ ข้าราชการ/พนักงานส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ โดยจะเป็นแหล่งรายได้ที่ข้าราชการ/พนักงานส่วนท้องถิ่นพึงหรือออกจากราชการจะได้รับเพื่อดำรงชีพโดยไม่เดือดร้อน ทั้งนี้สิทธิประโยชน์บำเหน็จบำนาญยังครอบคลุมไปถึงประชาชนทั่วไป ในกรณีของสิทธิสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล (บิดา-มารดา คู่สมรส บุตร) บำเหน็จดำรงชีพ (เงินที่จ่ายตามช่วงอายุของผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ) และบำเหน็จตกทอด (เงินที่จ่ายแก่ทายาทเมื่อผู้รับบำนาญเสียชีวิต)